



KNISTER
HEXE LILI

macht Zauberquatsch

Mit Zeichnungen
von Birgit Rieger



Arena



Чаклунка Лілі



та магічний переполох

Ілюстрації Біргіт Рігер



З німецької переклала Ангеліна Колодніцька

Київ
BOOKSHEP
2020



УДК

Рігер Б.

Чаклунка Лілі та магічний переполох / Бірґіт Рігер
[ілюстрації]; пер. з англ. А. Колодніцької. — Київ: Форс
Україна, 2020. — 104 с.

ISBN 978-966-993-267-9

Анотація

Author: KNISTER
Original title: Hexe Lilli macht Zauberquatsch
With illustrations by Birgit Rieger
© 2014 by Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Germany
www.arena-verlag.de
© Колодніцька А., переклад, 2020
© ТОВ «Форс Україна», виключна ліцензія
на видання, оригінал-макет, 2020

ISBN 978-966-993-267-9



Наприкінці цієї книжки
ти знайдеш два

СПРАВЖНІ МАГІЧНІ ФОКУСИ.

Тож наберися терпіння
та прочитай книжку
до 93 сторінки.



Це головна героїня нашої розповіді. Її звати Лілі. Вона приблизно твого віку й на вигляд — як будь-яка звичайна дівчинка. Але насправді... це не зовсім так. У **Лілі** є дещо зовсім незвичайне — **КНИЖКА ЧАРІВ!**

Одного разу Лілі знайшла її біля свого ліжка. Раніше книжка належала чаклунці Сурулунді Кноркс, яка була трохи роззявою. Чаклунка хотіла передати книжку молодій відьмочці, щоб випробувати її. Лілі одразу зрозуміла, що книга містить **справжні чари** та **НЕЙМОВІРНІ МАГІЧНІ ФОКУСИ**.

Лілі вже спробувала здійснити деякі з них.

Але будьмо обережними! Як говорять у рекламних роликах: не намагайтеся відтворити чари Лілі в реальному житті!

**Якщо зміниш ти слівце –
Щітка стане горбцем,
Вчитель – пастухом,
А льодяник – огірком.**

З обережності чаклунка Лілі нікому не розповідає про свою неймовірну книжку. Дівчинка справжня таємна чаклунка. Лілі тримає в таємниці книжку заклять навіть від свого молодшого брата Леона. А це не просто, адже Леон



дуже допитливий та часом буває досить таки дратівливий.

Тим не менш, Лілі дуже його любить. Тож... розпочнімо **ЗахопЛИВу** історію!

РОЗДІЛ 1





У ці вихідні Лілі дозволили заночувати в бабусі! Без мами й без Леона! Вона вже дочекатися не може. Лілі готується до цього кілька днів. А оскільки приготування секретні, то робити все вона має сама.

Але як можна зберегти щось в **ТАЄМНИЦІ**, якщо у тебе є маленький брат, який постійно заходить до кімнати і чогось хоче?

— Агов, Лілі, ти можеш просто...

— Ні, я **НЕ ВСТИГАЮ**, — Лілі грубо перебиває брата і смикає ковдру на своєму ліжку. — До того ж я вже тобі казала, щоб ти мене **Не турбував**.

— Що ти ховаєш під ковдрою? — допитується Леон.

— Я? Чому б це раптом? — питає Лілі, злегка погладжуючи ковдру.



— Коли я зайшов, ти щось **сховала** під нею, — впевнено каже Леон.

— О, це була моя плюшева іграшка, — вже спокійно відповідає Лілі, витягнувши з-під ковдри іграшкового кролика. — А тепер іди, — **дуже чітко** промовляє вона братові,





перш ніж він пригадує, чому насправді заходив до неї.

— І наступного разу, перш ніж увійти в мою кімнату, ти постукаєш, чи не так?! — кричить вона йому вслід.

Як тільки Лілі знову залишається одна, вона відкидає ковдру. Що ж там лежить? Звісно ж, **книжка чарів!** Лілі шукає закляття. Чарівні закляття, які вона може використовувати для своїх казкових ігор із бабусею.

Але зачекайте, усе по порядку. Ви повинні знати, що коли Лілі гостює у своєї бабусі, вони завжди розповідають одна одній казки. Не так, як це роблять інші. Ні, вони їх **змінюють**: додають щось тут і там або навмисно пропускають. З цього виходять справжні нісенітниці.



У результаті їм **дуже весело!**

Ну, а для наступних гостей у бабусі Лілі хоче підібрати кілька магічних заклять, за допомогою яких вона зможе **втілити казки в реальність**. Наприклад, якщо бабуся розповідатиме казку про дракона, то Лілі могла б начаклувати справжнє маленьке драконеня. Класно? Або під час казки про пані Метелицю вона викликала б справжній сніг...




Лілі **ГАРЯЧКОВО** гортає книгу чарів.
Ось! Можливо, це їй допоможе?

У заголовку вказано «Закляття з мішка».

Лілі пробігає очима текст. Вона дізнається,
як можна начаклувати різні речі в мішку: ма-
леньких кроликів, великих кроликів,
а також чорних, білих і плямистих.
Різних гадів, жаб, голубів, м'ячі, лампи,
хустки та соснові шишки. **Усе можливе** —
але, на жаль, жодних чарівних паличок.
Лілі хотіла б здивувати бабусю справжніми
чарами у мішку.

Чутно стукіт, Лілі повертається до реально-
сті та, перш ніж Леон потрапляє в кімнату,





встигає знову **сховати** свою таємну книжку під іншими книжками.

— Ти не бачила мого *Game boy**? — питає він Лілі.

— Ні, — каже Лілі. — Я думаю, ти знову його **ДЕСЬ ЗАЛИШИВ**. Можливо, у своєму ліжку?

— Я там перевірів, його немає!

— Тоді, можливо, в коробці з іграшками, — пропонує Лілі.

— Там його теж немає.

— І у ванній?

— Немає!

Лілі починає **гратуватися**. «Постривай-но», — думає вона.

— Ти дивився у шафі за дзеркалом, тій, що у ванній кімнаті? Глибоко всередині, позаду

* *Game boy* — невеликий пристрій для ігор. — Тут і далі — прим. ред., якщо не зазначено ін.



маминої пляшечки з лаком для нігтів? А може, за кришечкою під ванною, яка відкривається, коли злив заблокований? Твій *Game boy* навіть міг би бути на абажурі на кухні. Ти ж знаєш, *Game boy* іноді живе своїм життям.

— **СПРАВДІ?** — недовіжливо запитує Леон.

— Так, звичайно, — Лілі продовжує насміхатися зі свого молодшого брата.

— Коли ніхто не стежить за *Game boy*, пристрій починає кружляти довкола. Кухонні абажури — **ПРЕКРАСНЕ** місце для посадки. Звичайно, могло трапитися й таке: Супер Маріо* особисто виліз із *Game boy*, щоб сховатися від тебе. У такий спосіб він хоче випробувати тебе. Йому вже вдалося таке повернути зі мною.

* *Супер Маріо* — головний герой популярної гри.



Леон дивиться на Лілі все більшими очима і вибігає з кімнати. «Ха-ха», — Лілі посміхається. Тепер, як вона гадає, можна **СПОКІЙНО** поринути в книжку чарів.

Але вона помилилася:

БУХ!

Різкий звук змушує Лілі миттєво виринути з її світу чарів. Лілі кидається на кухню. Кухонна люстра хитається туди-сюди, а Леон лежить поруч із двома перекинутими стільцями і тре правий лікоть.



«ОХ, БРАТИКУ...» Лілі легко може уявити, що тут сталося.



— Тобі боляче? — **лагідно** запитує вона і, щоб утішити його, дозволяє Леону показати місце, яке болить. На щастя, Леон серйозно не травмований. Тим не менш, Лілі страшенно мучить совість. Вона ніжно обнімає брата і дує на лікоть так само, як це робить мама, коли він вдаряється.





Схоже, Леону подобається, як Лілі його втішає, і тому він не поспішає її заспокоїти. Нарешті він запитує:

— Може, заспіваєш мені ПІСЕНЬКУ?

Лілі охоче співає.

— Тепер мені потрібен носовичок, — каже Леон, після того як Лілі проспівала його улюблену колискову рівно двадцять три з половиною рази. Лілі поспішає принести йому носовичок.

«Головне, що він не розкаже мамі, чому намагався дотягнутися до абажура», — сподівається дівчинка. Потім Леон отримує від сестри склянку МОЛОКА, а після того — ПЕЧИВО. Але коли він хоче відправити Лілі за жувальною гумкою, її терпець уривається. Вона сідає на підлозі біля Леона.



— Жувальна гумка дуже шкідлива при болю в ліктях, — каже дівчинка, застережливо жестикулюючи вказівним пальцем. А потім Лілі починає сміятися: Леон знову її обіграв — змусив Лілі приділити йому час! Як не дивно, так завжди буває, коли Лілі хоче наодинці почитати свою КНИЖКУ ЧАРІВ...

РОЗДІЛ 2



У Лілі раптом з'явилася ідея.

— Скажи, — звертається вона до Леона, — якби ти міг **погратися** з якимсь казковим персонажем, кого б ти обрав?

— Що ти маєш на увазі?

— Ти ж знаєш багато казок. Уяви-но собі, що я можу начаклувати когось із казки. Кого б ти хотів побачити?

— **Короля-жабня!** — миттєво відповідає Леон. — Він завжди знаходить загублені



* *Король-жабня* — герой казки братів Грімм «Король-жабня, або Залізний Генріх».

речі. У казці він знаходить **золотий м'яч** принцеси. Тож він міг би знайти й мого *Game boy*.

Лілі тихо сміється та дістає аркуш паперу, на якому записує пропозицію Леона. **Хтоз-На ...** у вихідні вона могла б спробувати оживити Короля-жабня у бабусі, еге ж?

— Кого ще? — веде далі юна чаклунка. Вона в захваті від того, що спадає Леону на думку. Він не думає довго.

— Джина з пляшки. З казки «Чарівна лампа Аладдіна», — пропонує хлопчик. — Він міг би побудувати для мене цілий замок за одну **ніч**. Замок краще, ніж наша маленька квартира. Нарешті у нас було б достатньо місця для забав!



— **ЧУДОВО**, — задоволено каже Лілі, і поки вона записує, Леон уже продукує наступну ідею.

— Семеро гномів теж добре: у мене було б **сім** друзів, з якими можна пограти — і я впевнений, що вони зробили б мене своїм лідером, бо я найвищий поміж них.



— Як щодо вовка? Тоді ти б сконструював для нього пастку, можливо навіть з електронним керуванням, — вигадує тепер Лілі.

Леон не розуміє. Він запитує:

— Що ти маєш на увазі, яку вовчу пастку?

— Ну, для злого вовка, — пояснює Лілі.



Але Леон очевидно **ДОСІ** не розуміє, про що говорить Лілі. Тоді вона допомагає йому, швидко переказуючи казку про вовка.



— Одного разу жила-була дівчинка, яка жила в **зеленому** будинку, на **зеленому** лузі, у **зеленому** лісі. Дівчинці подобалося носити **зелені** шкарпетки, **зелену** спідницю, **зелену** кофтинку та **зелену** куртку.



— Напевно, у неї також був і улюблений зелений браслет, — вигукує Леон між тим.



— Правильно! — зі сміхом каже Лілі. — А крім того, у неї було **зелене** волосся. І в цьому полягала вся проблема. Саме через волосся бідну дівчину щодня дражнили всі діти в селі. Тому дівчинці часто було дуже сумно.



Одного разу в її бабусі виникла ідея: вона дала дівчинці шапку, щоб та могла



приховати під нею зелене волосся. Це була дуже гарна ідея. Була лише одна проблема: бабуся була дуже, дуже стара і вона вже досить погано бачила і, щонайголовніше, не могла розрізнити кольори. Інакше вона б знала, що дівчинка зазвичай любила носити все **зелене**. Тому подарувала онуці **ЧЕРВОНУ** шапочку.

Проте ця випадковість обернулася тільки на краще — ось як воно буває у житті. Зрештою, **зелене** волосся можна було повністю заховати під червоною шапочкою, а це, в свою чергу, стало щасливим випадком, у чому й полягала суть казки.

Дівчина носила цю шапку вдень і вночі, тому всі прозвали її **ЧЕРВОНОЮ Шапочкою**.





— О, Червона Шапочка! — захоплено вигукує Леон. — Я знаю цю казку. Але я не знав, що все почалося із зеленого кольору.

— Я також, — сміється Ліллі. — Бабуся розповіла мені. Вона завжди вигадує продовження казок чи що могло бути **до початку**.



— Отже, — вголос думає Леон, — тепер я розумію, якого вовка ти мала на увазі. Але чому я мушу конструювати пастку для нього?

— Якби, наприклад, Червона Шапочка взяла вовчу пастку в ліс, вовк не з'їв би



бабусю, і тоді б казка була зовсім іншою, — пояснює Лілі.

— **Чудово!** — захоплено вигукує Леон. — І чим би це закінчилось, якби Червона Шапочка спіймала вовка?

— Я насправді не знаю, — задумливо відповідає Лілі.

— **НУ РОЗКАЖИ!** — Леон починає стогнати.

Нарешті Лілі поступається.

— Я спробую, — каже вона. — Тож ось: Червона Шапочка відправляються від своєї дорогої мами до не менш дорогої бабусі в ліс, щоб принести їй щось смачненьке.



— Однозначно піцу! — перебиває Леон.

— **ДУРНИЦІ!** Торт. Маленька Червона Шапочка кладе його в кошик. А також пляшку солодкого напою та DVD-програвач.

— І вовчу пастку, — доповнює Леон.

— У неї є для цього DVD-програвач! — каже Лілі. — Отже: Червона Шапочка склала речі в кошик і йде провідати свою стару, німичну бабцю, яка, як відомо, живе **в самісіньких лісових хащах.**

— І перш ніж відпустити в дорогу, мама їй каже, що дівчинка не повинна блукати і їй слід остерігатися **злого** вовка, — долучається до розповіді Леон.

— Ні, вона не так каже, — говорить Лілі. — Мушиш мене **ПОСТІЙНО** перебивати? За її словами, Червона Шапочка не повинна йти





з незнайомцями та сідати до них у машину, навіть якщо їй пообіцяють шоколад, маленьких кроликів чи комп'ютерні ігри. І ось Червона Шапочка вже в лісі.



— І тут нізвідки з'являється злий вовк!

— ПРАВИЛЬНО.

— А вовк питає її, куди вона йде, а вона розповідає, що несе хворій бабусі торт.



— Ні, вона цього не каже. Вона розповідає, що йде до бабусі, щоб навчити її **карате**, оскільки Червона Шапочка щойно пройшла спеціальний курс.

— Вона **СПРАВДІ** володіє навичками карате? — здивовано запитує Леон.

— Ще запитуєш. Вона навіть отримала чорний пояс, але, звичайно, вважає за



краще носити **зелений**, тому що він їй більше подобається.



— І вона збирається вразити вовка карате-ударом, — викрикує Леон, **ДИКО** розмахуючи руками і ногами.

— Ні, ні, усе по порядку! Вовк запитує Червону Шапочку, чи не хоче вона назбирати квітів у лісі для своєї бабусі, а Червона Шапочка пояснює йому, що збирати лісові

квіти шкідливо для природи. А також розповідає, що деякі дикі квіти вже занесені до Червоної книги.



— А що на це каже злий вовк? — хоче знати Леон.

— Він мовчить. Вовк просто дивиться на неї своїми очиськами із-під скуйовдженої шерсті. Злі казкові вовки, звісно ж, **ніколи** не чули про охорону довкілля.

Леон знову починає дико розмахувати руками й ногами і вигукує:

— Але тепер вона ж **гоб'є** його трюками карате?

— Тоді Червона Шапочка обережно дістає DVD-програвач зі свого кошика. А у програвачі саме лежить диск із казкою про Червону Шапочку, і вона дивиться її без особливого інтересу. Вовк, який ніколи не бачив відеофільми, **зацікавлено** витріщився в екран. Але коли мультфільм нарешті доходить до моменту, коли мисливець розрізає живіт поганого вовка, щоб знову випустити Червону Шапочку та бабусю, справжній вовк виє та миттєво зникає **НАЗАВЖДИ** в лісі.

— А Червона Шапочка?



— Вона приносить торт і солодкий напій своїй бабусі, і вони все миттєво спустошують. Зрештою бабуся **ВТОМЛЮЄТЬСЯ**, засинає, а Червона Шапочка спокійно йде додому.

— І казці кінець.

— Ні, ні. Потім приходять мисливець і чує, як бабуся хропе. Він заходить у будинок і запитує:

— Хто лежить у ліжку, коли надворі день?

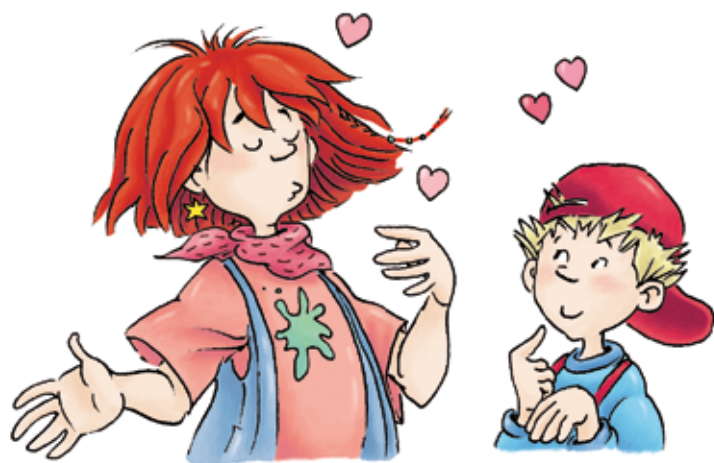
Бабуся, яку зненацька розбудили, розплющує очі і **СПАНТЕЛИЧНО** дивиться на мисливця.

— Але бабуся, чому ти дивишся на мене такими **ВЕЛИКИМИ ОЧИМА?** — хоче знати мисливець.

Бабуся хоч і немолода, але палець їй у рот не клади. Після того, як вона оговталася

від першого переляку, вона посміхається і відповідає:

— Тому у мене такі великі очі, щоб я могла краще бачити *гарного чоловіка, який заходить у мій будинок, не постукавши!*



Щоки мисливця побагровіли, бо йому стало трохи соромно. Але мисливцю сподобалася дотепність бабусі, і він підтримав її гру і запитав:

— А чому в тебе такий *великий* рот?

— Щоб я могла краще цілуватись! — вигукує бабуся, вистрибує з ліжка, *ханає* мисливця і цілує його до втрати свідомості. І ось вони вже закохані. І якщо вони не померли, то все ще живуть і сьогодні, — закінчує свою історію Лілі.

— *Чудова* казка, — із захопленням каже Леон. — Розкажи мені ще одну.

— Ні, — сміючись відмовляється Лілі. — Зараз немає часу. Я хочу підготуватися до наступного казкового вихідного дня у бабусі.



— І що тобі для цього треба зробити? — Леон хоче знати.

— Я мушу **ЧИТАТИ**, наодинці, — чітко промовляє Лілі, так, щоб Леон зрозумів — він повинен зараз же піти.



— Казки?

— Наодинці!

— Ну ще одну казочку... — благає Леон.

— Я хочу побути сама, Леоне.

— Ну ще однецьку...

— Так, послухай, — Лілі заковчує очі. — Якщо ти дозволиш мені зараз почитати у моїй кімнаті, я сьогодні розповім тобі ще одну казку — захоплюючу. **ОБІЦЯЮ** тобі.

Але Леон не здається так легко.

— Тоді скажи мені зараз, яку саме, — каже він.



Лілі на мить замислюється, а тоді посмішка осяє її обличчя.

— Я розповім тобі казку про вовка та **Вісьмох** козенят.



— Мені здається, їх було **СЕМЕРО**, — каже Леон.

— Ні, було вісім. У казці всього семеро козенят, тому що восьмий малюк був **СЕКРЕТНИМ АГЕНТОМ**, і якби всі про це знали, він не міг би бути секретним агентом. Секретні агенти **ТРИМАЮТЬ УСЕ В ТАЄМНИЦІ**. Навіть у казках. Стоп, потрібно зупинитися, інакше я розповім зараз уже половину казки.



— **ШКОДА**, — бурмоче Леон. Але він охоче йде до своєї кімнати. Зрештою, він боїться щось втратити сьогодні.



Лілі стоїть і слухає під дверима кімнати Леона, поки її маленький брат знову не почав бавитися своїми іграшками. Потім вона **ШВИДКО** йде до своєї кімнати.

Вона проштовхує спинку стільця під дверну ручку так, щоб її вже не можна було відкрити. Тож тепер вхід заблоковано! Нарешті, Лілі може зайнятися своєю таємною **КНИЖКОЮ ЧАРІВ** подалі від сторонніх очей.

Вона обережно відкриває товсту книжку. Стоп — спершу потрібно дістати аркуш паперу для нотаток. Щоб запам'ятати закляття, звичайній людині потрібні чималі зусилля. Навіть для таємної чаклунки це ще та задача. І останнє, але не менш важливе, ручка, і нарешті можна **почина́ти!**



Лілі читає, і у неї помітно червоніють щоки. Чи це через передчуття чи може чаклунства, описані в книжці, такі **захоплюючі?** Хтозна. Раз у раз Лілі щось записує. Раптом вона зупиняється, задумливо дивиться в стелю і гризе кінчик олівця. Схоже, у неї з'являється **ІДЕЯ**. Дівчинка відкладає книжку чарів убік і йде до своєї книжкової полиці. Вона



впевнено витягає з поміж інших звичайну книгу. «Казки братів Грімм» — надруковано на обкладинці.

Лілі шукає в змісті дуже особливу казку. Щойно вона її знайшла, одразу ж поринула в читання.



— Я так думала, — бурмотіла вона раз у раз.

Або:

— О, так воно і є...

Прочитавши казку, вона знову бере таємну книжку чарів і виписує **ТІ ЧИ ІНШІ** закляття.

— Тепер усе зрозуміло, — каже Лілі задоволено і обережно складає свої нотатки із **ЧАКЛУНСЬКИМИ ЗАПИСАМИ**. Потім вона,

як зазвичай, ховає свою важку книжку чарів під ліжко.



Лілі витягає крісло з-під дверної ручки, і **НІХТО** не здогадається, що вона приготувала щось чарівне!



РОЗДІЛ 3



Час, здається, зупинився у ці дні. У будь-якому разі, Лілі почувається немов **Спляча красуня**. Минає ціла вічність, перш ніж урешті настають вихідні. Ось прийшов довгожданий час: у суботу вдень мама та Леон привозять Лілі до бабусі на машині. По дорозі в машині Леон продовжує **скаржитися**. Звичайно, він також хоче залишитися у бабусі. Але мама каже, що бабуся не має місця для двох дітей у своїй квартирі. Наступного разу Леону дозволять залишитися...

З цією обіцянкою вони приїжджають до бабусі, а коли Леон знову починає **скиглити**, мама швидко їде з ним додому. Лілі та бабуся довго махають їм на прощання. Потім вони повертаються в будинок. Бабуся живе на



третьому поверсі. Потрапивши до квартири, Лілі починає розмову.

— **Поглянь**, що я тобі привезла. — Вона витягає великий пиріг і пляшку солодкого напою з портфеля.

— Щось мені це нагадує, — каже бабуся і додає зі сміхом: — але нам **краще**



НЕ запрошувати злого вовка на чай. Я дещо згадала: перш ніж ми з тобою розпочнемо наші вихідні, я повинна перевірити, чи у сусідки все гаразд. Я трохи доглядаю за нею, відколи її чоловік помер. Це ненадовго, я зараз повернуся. Ти можеш тим часом накрити на стіл, гаразд?

— **БЕЗ ПРОБЛЕМ!** — каже Лілі і приступає до роботи.

— О, і ще одне, — додає бабуся, — будь ласка, зачини щільно двері за мною і **НИКОГО** не впускай, поки я не повернусь. Ніколи не знаєш, хто тут вештається: то чаклунки можуть пригостити отруєними яблуками, то принци, яким так і **кортіть** поцілуватися. А як тільки ти їх поцілуєш, вони



перетворяться на жабу, і ти смердітимеш рибою все життя!

— **Звісно, бабуся!** Ніхто не зайде, навіть злий вовк, і навіть якщо він з'їсть стільки крейди, що його голос стане невпізнаваним!

— Ми одна одну зрозуміли, — каже бабуся і зникає в коридорі.

Але щойно Лілі зайшла на кухню, щоб накрити на стіл, пролунав **ЧІТКИЙ І ГОЛОСНИЙ** дзвінок. Лілі аж підскочила. «Бабуся щось за-





була? Ні, вона має ключі. Хто це може бути? Дивний збіг обставин: чому це трапилось саме тоді, коли бабуся вийшла з дому», — думає Лілі. Вона вагається. Чи повинна вона йти до дверей? Вона насправді цього не очікувала. Знову лунає дзвінок. Лілі набирається сміливості й іде до вхідних дверей. Однак не відчиняє, а тільки запитує:

— Агов, хто там?

— Це я, пан Щастя! Я прийшов щодо обміну! — лунає голос із коридору.

Лілі майже засміялася вголос. Насправді це був сміх **полегшення**. Тільки бабуся може придумати щось подібне. За іронією долі, пан Щастя стоїть біля вхідних дверей! І звичайно він хоче чимось обмінятися* — **ЦІКАВО ЧИМ?**

* Головний герой казки братів Грімм «Щасливий Ганс» отримав за сім років праці злиток золота, який згодом обміняв на коня, коня — на корову тощо.



— Якщо не помиляюся, вас звать Ганс, чи не так? — відказує Лілі через усе ще зачинені двері.

— Ні, Пітер. **Чому б це раптом?**

— Ох, шкода. Я просто пригадала казку про щасливого Ганса.

— Прощу? Я нічого не розумію. Але тепер, будь ласка, відчиніть двері. Скажіть, ви взагалі пані Вінкельгаус? Судячи з голосу, схоже, що я розмовляю з дитиною. Що...

— Хвилинку! — перебиває його Лілі.

Чи повинна вона відчинити двері? Ні, бабуся чітко **заборонила** це робити. Можливо, вона просто хоче перевірити Лілі.

Саме так! Це точно випробування. Це дуже схоже на бабуся, тим паче, що вона обрала саме цього героя казки.



— **Характерно для** бабусі, — бурмотить Лілі. — Вона послала якогось знайомого, щоб мене обдурити.

— Пані Вінкельгаус! — нетерпляче гукає чоловік.

«**Зачекайте-но**, — думає Лілі, — він грає свою роль добре, але мене не так легко обдурити. Бабуся Вінкельгаус мала б його попередити».

— Моєї бабусі немає. Але, можливо, я зможу вам допомогти. **ХВИЛИНКУ!** — гукає Лілі та поспіхом витягає з портфеля свої чаклунські нотатки. Вона швидко переглядає їх. Очі вже світяться від нетерпіння. Здається, вона знайшла відповідне закляття.



— О ні, я повернуся завтра, — відповідає він. — Скажіть, будь ласка, бабусі, що я був тут, а щодо **обміну**, то завтра...

— Ні, ні! Прошу, зачекайте! — закликає Лілі. Вона промовляє закляття і водночас швидко замикає двері ще й на ланцюжок.



«**Безпека понад усе**», — думає вона. Нарешті Лілі захала ланцюжок у маленький повзунок. Тож тепер двері можна відчинити на невеликий проміжок. Достатній, щоб заглянути в квартиру, але не достатній, щоб увійти всередину. Лілі дивиться на чоловіка, який представився як пан Щастя. Він насправді виглядає **НОРМАЛЬНО**.

— Тож ви хочете щось обміняти, — каже вона, стоячи перед невеликою шпариною у дверях.

— Гадаю, мені краще обговорити це з твоєю бабусею, — відповідає незнайомець. — Я повернуся завтра, як я вже сказав.

— **НУ ЩО Ж...** якби ви хотіли щось обміняти, я запропонувала вам дещо дуже особливе, — каже Лілі.

Чоловік посміхнувся і помахав на прощання.

— Немає потреби поспішати. Діти ще не впали до криниці*. Завтра буде новий день.

— А я гадала, що у колодязь впали камені**, — здивувалась Лілі.

— Що ти маєш на увазі? — **роздратовано** запитує чоловік.



* Німецький вислів, що означає «ще не пізно». — Прим. пер.

** Останні предмети обміну щасливого Ганса — камені, які він упустив у колодязь.

— Ви щойно сказали, про дітей, які падають у колодязь, — пояснює Лілі. — Але в казці...

Обличчя чоловіка в цей момент посвітлішало.

— Ох, ти про це, — сміється він. — Я не зовсім це мав на увазі. Це просто приказка. Коли ти кажеш, що дитина ще не впала в колодязь, ти маєш на увазі, що **ще не пізно**, розумієш?



Ні, Лілі не розуміє або просто не хоче розуміти. Натомість вона хоче попросити чоловіка хоч раз поглянути на її **ПРЕДМЕТ ОБМІНУ**... але щось буквально відтісняє її від дверей назад.





Складно сказати, хто виглядає більш спантеличеним, Лілі чи незнайомець. Зрештою, Лілі взагалі не варто **дивуватися**, адже вона сама це начаклувала! Тим не менш, це надзвичайне видовище навіть для неї: у маленькій, тісній квартирі бабусі стоїть **величній**, породистий кінь!



Відтіснивши Лілі вбік, він ірже та намагається просунути свою гривасту голову в щілину прочинених дверей. Чоловік рвучко зовні зачиняє двері квартири бабусі та **відстрибує** вглиб коридору. Немов від удару, він **повалився і покотився сходами вниз**. За якийсь час чоловік оговтався після першого шоку. Більш рішучий, він нарешті підходить до дверей і знову дзвонить до квартири.

У Лілі спершу теж оніміли кінцівки, коли вона побачила коня. Але потім вона **швидко** повторила закляття, тим самим змусивши чарівного коня зникнути. Знову лунає дзвінок.

— Хто там? — удавано без емоцій запитує Лілі, так, ніби вона **абсолютно** не має уявлення, хто може стояти за дверима.

— Це я, пан Щастя, хто ж іще. Будь ласка, відчиніть **негайно!**

Лілі відчиняє двері, наскільки це дозволяє ланцюг безпеки.

— Так, ви щось хотіли? Я можу вам чимось допомогти? — запитує Лілі, ніби нічого не трапилося.

— Де кінь?

— О, ви хочете коня. Я так і думала. Ви хочете обміняти його за злиток золота, чи не так?

— Що за **нісенітниця!**

Тепер пан Щастя майже розривається від люті.

— Відпустіть коня! Негайно!

— Це не так просто, — люб'язно каже Лілі, однак добре розуміє свою погану гру. — Ми зазвичай торгуємо конями за злитки золота. Так само, як у казці «Щасливий Ганс». Ви знаєте, де...





— Така зухвалість неприйнятна, — перебиває пан Щастя дівчинку і продовжує сердитися. — Відчиняй негайно і відпускай коня з квартири. **Інакше...**

Речення обривається, бо те, що бачить тепер бідолаха, абсолютно відбирає в нього мову. Гарна, чорно-біла плямиста **корова** дивиться на нього з квартири бабусі.

— Чи не хотіли б ви обміняти щось на казкову корову, пане Щастя? — Лілі запитує



його так, ніби це **цілком нормальна річ** — тримати корову в квартирі.

Пан Щастя не видає ані звуку.

— Корова, — запнувся він через хрип у голосі. — Корова, на третьому поверсі.

— Що у цьому такого особливого? — неквапливо запитує Лілі. — Вона ж навіть не фіолетова.

— К-к...корова, — каже пан Щастя, усе ще **ОШЕЛЕШЕНИЙ**, і цього разу він настільки розгублений, що просовує руку через щілину в дверях і починає гладити корову по голові. — Це не просто корова. Скажи «му».

— Ви хотіли б її на щось виміняти? — перебиває його Лілі.

Але бідолаха настільки **стаптелмчений** чаклунством Лілі, що більше не в змозі нормально чути.

— Як ви ставитеся до того, що я запропоную вам щось іще? — Лілі знову намагається

вивести пана Щастя з оціпеніння. А оскільки пан Щастя надалі ніяк не реагує, вона швидко вживає заходів. Кинувши оком на **записи із закляттями**, вона бурмотить кілька незрозумілих складів, і чарівна корова раптом





розчиняється в повітрі просто перед паном Щастям. Він виглядає так само **БЕЗГЛУЗДО**, як мить тому корова.

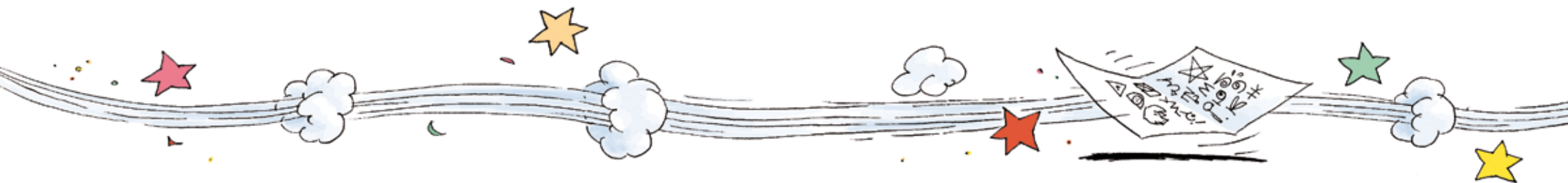
А Лілі йде ще далі: вона випускає **БРУДНЕ ПОРОСЯ** бігати по квартирі! Свинка хрюкає і нюхає ноги Лілі, ніби шукає щось поїсти. Дівчинка ось-ось погладить порося, та трапляється таке, чого вона теж не очікувала. Порося **стрибає вб'ік**, кидається просто на пана Щастя і мчить між його ногами в коридорі. Для пана Щастя це як сигнал тривоги, у нього знову з'являється сьоме відчуття. Він стрибав за свинею, перескакуючи по три сходинки разом.



— **Порося на свободі! Порося на свободі!** — репетує він. Лілі застигла від жаху біля дверей. Нарешті вона отямилася, зняла дверний ланцюжок і теж погналася слідом. Вона за мить опинилася вже внизу. На жаль, під час погоні нотатки із закляттями **вислизнули із** руки Лілі й повільно полетіли до підвалу на сходовій клітці. Тільки цього ще бракувало!



Що ж робити? Вхідні двері зазвичай зачинені внизу — та невже поросяті вдалося втекти на вулицю? Боже! Тільки не на вулицю! Пан Щастя зараз намагається вполювати





його. Він дико розмахує руками і продовжує голосно репетувати: «Порося на свободі!». Лілі хоче погнатися слідом, але раптом втрачає їх із поля зору, коли повертає за ріг будинку. Усе, що вона чує, — це мисливський **ПОКЛИК**: **«Тримайте порося!»**. А потім і свиня, і пан, який намагається її наздогнати, зникли.



— Яке безглуздя, — бурмоче собі Лілі і повертається до будинку. Тільки тепер вона пригадує, що у неї немає ключа від вхідних дверей. **На щастя**, вхідні двері відчинені, і Лілі швидко прямує на пошуки своєї записки з таємними закляттями, які полетіли до підвалу. Тепер, перш за все, потрібно повернути порося.

Сподіваємося, чарівний трюк спрацює на віддалі, думає Лілі і піднімається наверх до



бабусиної квартири. Там її чекає неприємний сюрприз: на відміну від вхідних дверей, двері квартири, на жаль, не залишилися відчинені, а **Зачинилися**. Лілі заблокувала себе...



У неї не залишається нічого іншого, як сісти на сходи і чекати, поки бабуся повернеться.

Дідько! **ДІДЬКО!** Тричі дідько! Як вона має все це пояснити бабусі?



РОЗДІЛ 4



Лілі не довелося довго чекати.

— Гей, Лілі, що ти шукаєш тут, у коридорі? — питає бабуся.

Лілі важко зітхає.

— Хіба ти не знаєш **казку про невдачу Лілі?** — запитує вона.



— Ні, вперше чую. Але ти неодмінно мусиш мені розповісти її. Заходь! — підбадьорливо каже бабуся.

Помивши руки, вона одразу починає сервірувати стіл. Лілі допомагає їй.

— То що там за казка про невдачу Лілі? — зрештою ніжно запитує бабуся, запрошуючи внучку сісти їй на коліна. Лілі насправді полегшало, бо бабуся **зовсім не сердиться**.

— Я переконана, ти знаєш цю казку, — відповідає дівчинка. — Вона абсолютно протилежна казці «Щасливий Ганс». Чи доречніше сказати **«Щасливий Пітер»?**

— «Щасливий Пітер»? — дивується бабуся. — Про цю казку я теж чую вперше.

— Ну годі, перестань, — протестує Лілі. — Зрештою, ти ж сама його відправила. **Мене** не обдуриш.

— Кого я відправила? — запитує бабуся збентежено.

— Ну, той, із **ЩАСТЯМ**, що в казці був! Щойно ти вийшла з дому, як він подзвонив у двері і сказав, що хоче щось обміняти.

— Хвилинку, давай усе по порядку. Хто був тут?

— Пан Щастя був тут, щоб зробити обмін, тільки він сказав, що його звать не **ГАНС**, а **ПІТЕР**, а потім...

Лілі розповідає історію і бачить здивоване обличчя бабусі, вона раптом починає сумніватися.



— Ти його не відправляла? — тихо запитує вона.

— Кого?

— Щасливого Ганса, а точніше — чоловіка, який мав його зіграти.




Бабуся вже не виглядає такою здивованою. **Вона починає здогадуватися**, хто, можливо, був тут за її відсутності.

— Тож пан Щастя був тут? — запитує вона.

— Так, він стояв біля дверей і хотів чимось обмінятися, — повторила Лілі. — І через його



ім'я, і обмін, і все інше я, звісно ж, відразу подумала, що ти хочеш **МЕНЕ ВИПРОБУВАТИ**. Тому що тобі подобається витворяти ці чудеса з казками. Я думала, що ти намагаєшся обдурити мене і тому відправила цього пана! А потім...

— Я насправді **нікого** не відправляла. Але це не має значення, — сміється бабуся. —
 Мабуть, пан Щастя — це керуючий нашим будинком. Я більш ніж упевнена, що це він приходив щодо обміну моєї квартири. Я хочу помінятися з молодим чоловіком на першому поверсі. Підніматися сходами стає все важче і важче.

— То це все було **по-справжньому?** — запитує Лілі.

— Звичайно, і пан був справжнім!

— Ой-ой-ой! — промовляє Лілі. Що ж вона накоїла?



Бабуся дивиться на Лілі, від чого їй стає не зовсім комфортно.

— Але, внучечко, це не має значення, — каже вона. — **ПАН ЩАСТЯ** хороший чоловік. Нічого страшного, що ти відчинила йому двері.

— Ні, ні, — пробурчала Лілі. — Це просто ... тому що ...

Як вона має розповісти бабусі всю історію, не видаючи себе? Зрештою, вона **таємна чаклунка**, і їй хочеться залишатися такою і надалі. Лунає дзвінок у двері, саме коли Лілі підбирає слова. У дверях — керуючий будинком і з ним двоє поліцейських.



— Де корова? — запитує пан Щастя, **на-віף не віфаючись**.

— Перепрошую, що ви маєте на увазі? — питає бабуся.



84



— Я запитую, де корова! Ви знаєте, про що я говорю. Ви також дуже добре знаєте, що тваринництво не дозволяється **БЕЗ ЗГОДИ** розпорядника майна будинку. А у вас тут справжнісінька ферма на третьому поверсі!



85



Ну, бабуся терпляча і спокійна, але енергійна жінка. Своїми звинуваченнями пан Щастя **перетнув межу**, тим більше, що вони висунуті таким безсоромним тоном.

— Притримайте своїх коней і **повільно** розкажіть усе по порядку, — гідно та впевнено каже вона.

— Кінь. Пане, сержанте, тут ще й кінь був, — продовжує схвильовано кричати **пан Щастя**. — Я його точно бачив! І дитина не хотіла мене пускати в квартиру.

— Та заходьте, панове, — заспокійливо каже бабуся. — Подивіться самі, де я тут ховаю коней та корів?

Вона відходить убік, а пан Щастя **проходить повз** неї у квартиру. Він обшукує кімнату. Двоє поліцейських поки стоять

нерухомо, їх дуже бентежить те, що вони спостерігають. Зрештою пан Щастя підходить до Лілі.

— **ДЕ КІНЬ?** — допитується він.

Лілі від хвилювання гризе нігті.

— Нумо спершу всі заспокоїмося, — на допомогу Лілі приходить бабуся, — сядемо —



стіл уже накрито. За чашкою смачної кави все проясниться.

Майже всі приймають це **ЗАПРОШЕННЯ**.

Усі? Лілі все ще стоїть у кутку, розмірковуючи, як їй вийти з цієї непростої ситуації. Звичайно, вона не очікувала таких наслідків, коли зчинила весь цей **магічний переполох...** Насправді це був ряд вдалих збігів, які зібралися до купи!

— Як вам могло спасти на думку, що я ховаю коня у своїй маленькій квартирі? — питає бабуся. Вона намагається бути якомога **ЛАСКАВІШОЮ І ДОБРОЗИЧЛИВІШОЮ**.

— Запитайте малечу! — відповідає пан Щастя і вказує на Лілі. — Вона теж його мала бачити: тварина **Відсторонил**а її вбік.



— Так... він хотів піти до вас, бо вважав, що ви Щасливий Ганс із казки, — відповідає Лілі, дивуючи всіх.

— О, ти розповіла пану Щастя казку про Щасливого Ганса? — тепер допитується у Лілі бабуся.

— Вона мені теж розповідала про казку, — перебиває пан Щастя бабуся на півслові.

— Це **багато** чого пояснює, — каже бабуся і звертається до поліцейських: — Ви



знаєте, дівчинка може розказати такі неймовірні казки, що ви й справді починаєте вірити, ніби бачите героїв просто перед собою.

Лілі дивується, а потім схвильовано **КИВАЄ**.
Поліцейський також киває на згоду.

— Ми теж думали, що в цій **БОЖЕВІЛЬЦІЙ ІСТОРІЇ** не може бути жодної краплі правди, — каже один із них, а другий із посмішкою додає:

— Ось і все, пане Щастя. Ми тут більше не потрібні.

— То що, я це все просто уявив? — запитує пан Щастя, **✳ІТАЮЧИЙ ГОЛОВОЮ**, і разом з поліцейськими прямує до дверей квартири.



— Мабуть, власне, так і було, — каже бабуся. — Лілі й справді майстерно розповідає казки.

— Усе уявив, — повторює пан Щастя, потираючи лоб.



— **Ох**, пане Щастя! — гукає йому бабуся. — Як там справи з обміном моєї квартири?

— Якщо інший орендар погодиться, я не проти. — І додає з посмішкою: — Тільки дивіться, щоб ваша внучка **НЕ РОЗПОВІЛА** ще і йому казку.

— Бабуся може зробити це набагато краще, ніж я, — кричить Лілі.





КОВТАННЯ ВОГНЮ

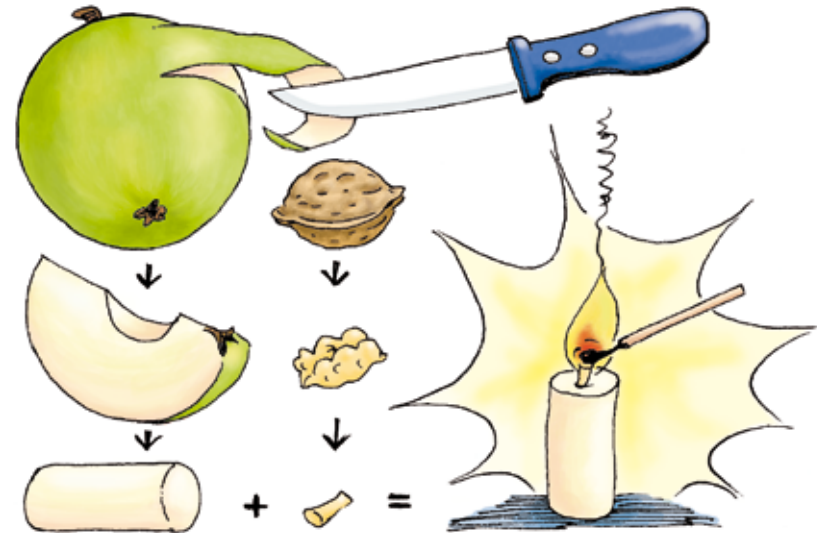
Сьогодні майже в кожній цирковій виставі є виступ артиста, який ковтає вогонь. Однак таким трюком може оволодіти лише **незначна кількість відром та чарівників**. Та все ж ми розповімо про нього тут, але ви повинні тримати його (як і всі інші чари) в **таємниці** від своїх однолітків (адже не лише чаклунка Лілі — таємна). Проте ви **обов'язково маєте**



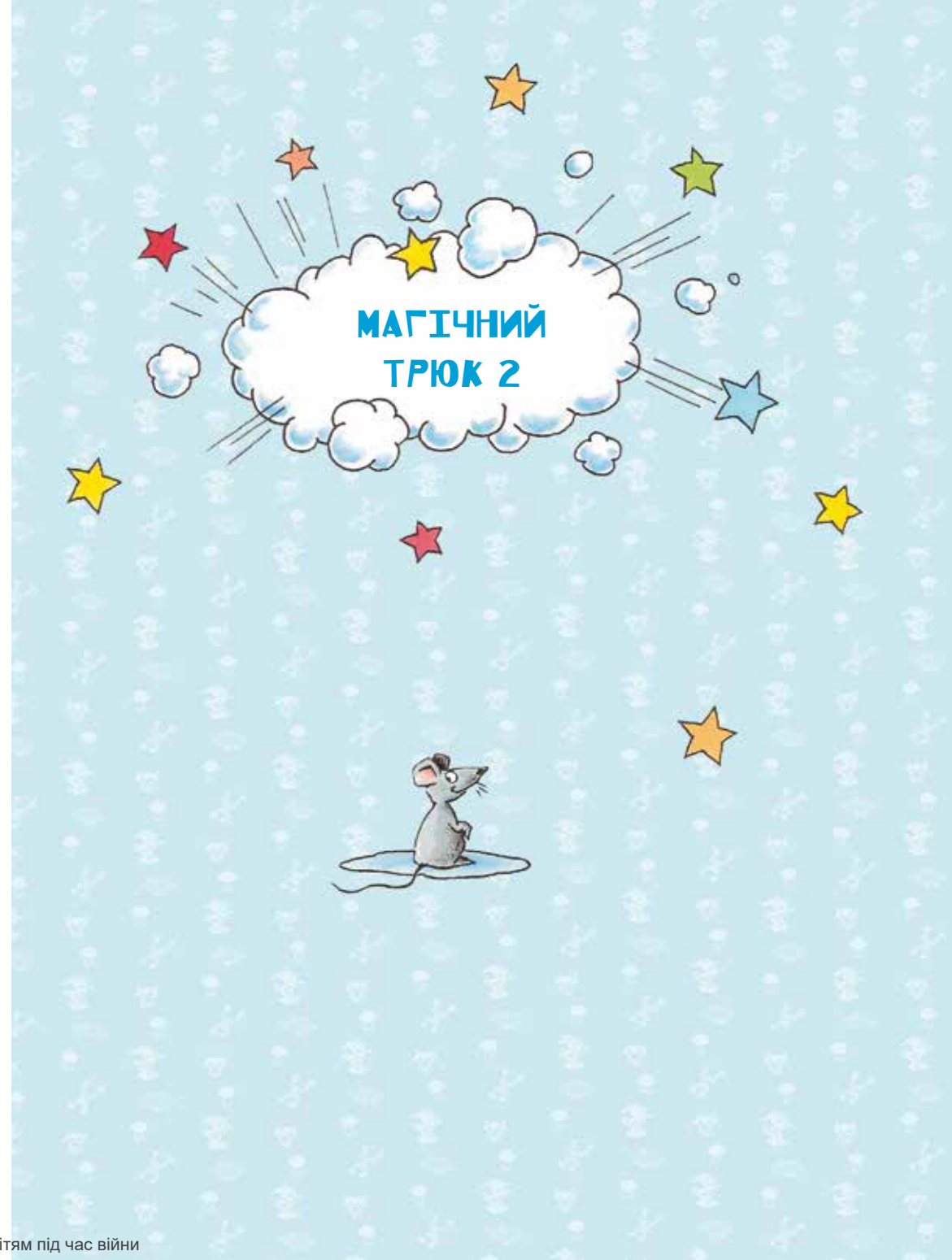
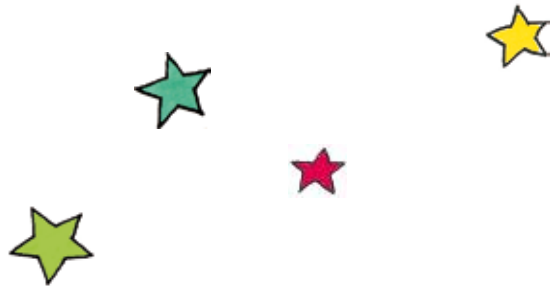
РОЗПОВІСТИ про нього **ДОРΟΣЛИМ** та виконувати **РАЗОМ**.

Будьте уважні!

Фокус виглядає так: берете віск із чайних свічок, запалюєте його за допомогою сірника... і з'їдаєте з помітною **НАСОЛОДОЮ**.



Тільки ті, хто знає правильне приготування, розуміють, наскільки це легко! Візьміть хрустке яблуко і виріжте з нього шматочок, щоб він був схожий на чайну свічку. Полийте лимонним соком, щоб воно не потемніло. Замість гніту вставте шматочок волоського горіха, який недовго горить завдяки олії, яку він містить. Полум'я згасає, щойно потрапляє у відкритий рот. Не бійтеся вогню, усе гарантовано **БЕЗПЕЧНО!**





СИЛА МАГІЇ

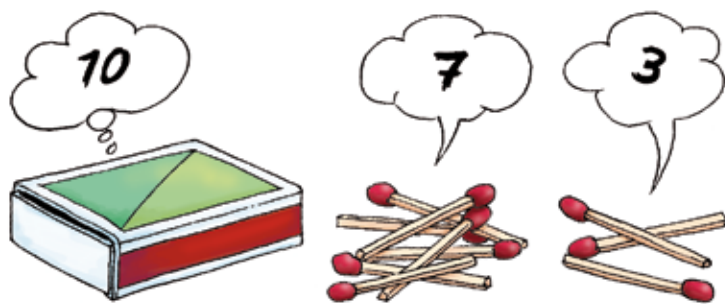
Кожна відьма, фокусник чи чарівник — усі вони можуть використовувати магію, щоб



нав'язати свою волю іншим. Ви теж можете це зробити!

Під час таємної підготовки помістіть рівно сімнадцять сірників у сірникову коробку і напишіть на її дні «Ти береш 3!». Коли ви розповідатимете своїм глядачам, що можете нав'язати їм свою волю, створіть **чарівніс видовище** (бурхливі закляття, свічки тощо) — так все здається більш переконливим. Під час показу дістаньте з коробки спочатку три сірники, а потім ще сім і покладіть їх на дві купи. (Увага: нікому не дозволяється бачити дно коробки!) Потім ви просите когось вибрати купу — і ви **ДОВЕДЕТЕ** йому, що він діяв виключно за вашою магічною волею: якщо глядач вибрав купу три, ви покажете йому дно сірникової коробки.





А що робити, якщо він вибрав іншу купу?
Ну, тоді витрусіть решту сім сірників із коробки і скажіть: «Силою моєї магії я **змусив** тебе обрати чарівну сімку».



Чаклунка Лілі

та магічний переполох

Перекладач *Ангеліна Колодніцька*
Літературний редактор *Антоніна Короб*
Коректор *Ніна Пономаренко*
Випусковий редактор *Жанна Волкова*
Керівник редакційної команди *Євген Плясецький*
Верстка *Олена Бідненко*
Адаптація дизайну обкладинки *Юлія Ясінська*
Менеджер із прав *Тетяна Чміль*
Відповідальна за випуск *Катерина Дем'янчук*

Підписано до друку ____ .09.2020. Формат 84×108^{1/32}.
Гарнітура «Georgia». Друк офсетний.
Тираж ____ прим. Обл. вид. арк ____.

ТОВ «Форс Україна», 04073, м. Київ, пр-т Степана Бандери, 9
Тел. (044) 290 99 44,
Інтернет-магазин www.book24.ua
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК № 5433 від 08.08.2017 р.

Усі права застережено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі і будь-якими способами: електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими — без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.